

Acabo de comprar-me unes sabatilles a Canet de Mar. Les que duia ja havien corregut massa i em deien, amb ridícules ensopegades, que volien repòs. Feia dies que frenaven la voluntat d'anar i tornar. No hi ha res més absurd que ser esclau d'un tros de cuir. Es donar per fet que el regne de les coses és el nostre amo. Josep Rovira gaudeix de la vida amb els peus descalços. D'això se'n diu caminar sense dependre de res. **Ser independent no significa tenir una ideologia per base. Vol dir no ser dependent, no haver de consultar constantment quina decisió has de prendre. La premsa, sempre, des de la llibertat, des dels teus criteris, des de la teva responsabilitat. Aquesta llibertat et dona el dret a equivocar-te per tu mateix i no per disciplina a un partit. Per la gestió això és fascinant, saps que vius la il·lusió espontània, mai el dictat.**

Calço un trenta-vuit. Un trenta-set si la sabata és de roba. I no utilitzo el mirall per a demanar consells. Amb el temps he après que els vidres amb argent viu no reflecteixen l'ànima, només la clotxa. Me'n quedo unes de grises, després d'haver mirat avall per veure-me-les. La catifa que serveix de passarel·la potser té els mateixos anys que l'alcalde, però no hi ha dubte que l'han trepitjada més. **Jo sóc ja de la tercera edat. Això no és un concepte biològic, sinó sociològic. S'hauria d'aprofitar més la rendibilitat de la gent gran. Amb els anys, la ment és més interessant, més aguda, més mordaç, més viva...**

No m'agraden els talons, però a vegades, poder veure el que hi ha a una certa alçada depèn d'uns quants centímetres. Ara em vénen bé. **No caic mai en el tòpic de dir que he vingut a la política per a servir. Crec que això és una petita vanitat que no me la voldria aplicar. Jo he vingut a ser útil i, per tant, vull que m'utilitzin. Com una escombra, si és necessari.**

Tenen la punta arrodonida. Els dits no s'afeixeguen amb dolor. A més, no són aptes per a fer puntades de peu a la cama de ningú. **Nosaltres, quan vam arribar a l'alcaldia, no vam mirar mancances que havien deixat els anteriors gestors. Vam dir: "aquest és el nostre projecte". Si féssim un estudi comparatiu entre el Canet de 1987 i el d'ara, veuríem que ha girat com un mitjó. Fins i tot, ha girat una cosa que és molt important, l'esperit de la gent, el canetisme. Persones que passaven dels temes del poble, ara se senten canetencs amb un orgull legítim.**

M'agraden. Com més me les miro, més m'agraden. Porten una tireta per darrera i, per davant, unes fulles cosides com si la tardor s'hagués enganxat, llaminera, a tastar temperatures que no són les seves. En

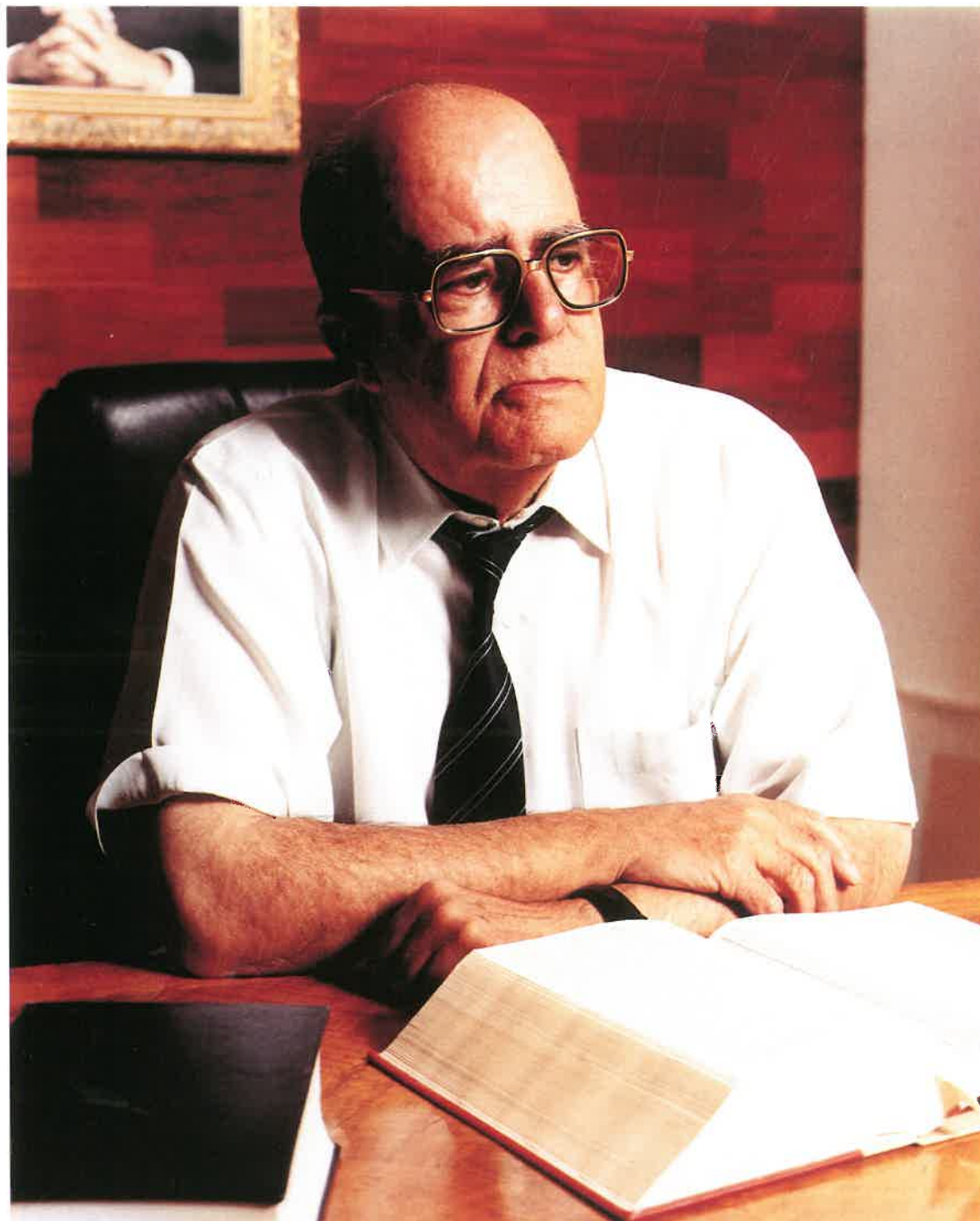
Pep Rovira, en canvi, no és un llaç pels seus, però també està cosit amb ells.

Visito molt sovint l'hospital de Calella. M'assabento de quins són els canetencs ingressats i sóc amb ells una estona. I el dia de Nadal, jo no dino a casa des que sóc alcalde. Ho faig amb seixanta o setanta persones que estan soles. No és un àpat d'assistència social, és d'amics que volen vèncer la soledat de les festes. El resultat és bastant surrealista: un drogodependent al costat d'un vegetarià o un indigent explicant-li acudits a un milionari. Els meus vilatans saben que l'alcalde està al seu costat.

Per ser noves no em fan mal. No són de les que mosseguen o inflen butllofes. Fa goig de passejar ficada en elles i admirar el patrimoni modernista de Canet, sense fer ganyotes. **Fins al 1987 el veïem, però no el miràvem. Potser Canet és l'única zona a Catalunya on, en un espai tan reduït, hi ha tant de Modernisme, amb la peculiaritat que és plural, de diversos artistes.**

I, a sobre, no han estat gaire cares. Si bé és cert que el preu de les coses no ve marcat per una etiqueta que penja, sinó pel valor de no deixar-nos penjats. La realitat exigeix garanties. **Jo penso que l'educació és importantíssima perquè sense educació no hi ha convivència i sense cultura no hi ha llibertat. La persona és lliure quan domina la situació, quan coneix l'ofici que fa, quan sap què és i com és, quan coneix la seva realitat. Nosaltres hem apostat per la cultura i pels aspectes socials. Gairebé invertim cinquanta milions de pessetes anuals en aquests capítols.**

He fet bé de comprar-me-les. Per seguir a en Josep Rovira s'ha d'anar ben calçat. He fet meu el seu lema: "cal fer el que convé". I convé dir que Canet té una escola universitària des de fa setanta-cinc anys, que han tingut dos cursos internacionals d'arquitectura, un seminari internacional de música barroca i, també internacional, un curs de disseny tèxtil. Convé dir que Josep Rovira i Fors, amb sabates o sense, sap caminar. **Crec que més important que tots els projectes que tenim al programa electoral, més que el passeig marítim, més que l'edifici de l'institut, que la zona industrial, que les expansions urbanes, que els fanals o les voreres... són les persones i els problemes immediats que pateixen. No se'ls pot anar amb respostes a cinc anys vista. La solució necessiten tenir-la ara.** Prou que ho sé. Jo necessitava unes sabatilles noves avui. Demà, potser hagués necessitat un pegat d'ull de poll o una bena al turmell.

Josep Rovira Fors - Canet de Mar - 9.455 hab. (el Maresme)